

[Knud Kristensen.]

vi ingen Interesse har for de to Sider af Sagen, men fordi det har vist sig, at man gennem denne Indgriben, gennem Begrænsning af Indførselen og derigennem Udførselen, netop har rokket ved Stabiliteten paa disse to Omraader —, at man skal fortsætte hermed, og derfor ønsker vi, at Bestemmelserne derom skal udgaa.

Med Hensyn til Prisstigningen sagde den højtærede Handelsminister, at det var jo Verdensprisstigningen, der her satte ind, og at det skyldtes, at vi skulde købe i bestemte Lande. Jeg vil heroverfor sige: Hvorfor fortsætter den højtærede Handelsminister med at tale om Verdensprisstigningen, da jeg har sagt, at hvad den angaar, bebrejder vi ikke Regeringen noget. Det, det saa staa paa, er, om Regeringen gennem sin Politik har medvirket til en Prisstigning derudover. Det har jeg paastaaet, og jeg har søgt at bevise det. Den højtærede Handelsminister paastaar det modsatte, men jeg har ikke set andet Bevis end de Tal, han læste op, og som jeg senere skal komme tilbage til.

Den højtærede Handelsminister sagde, som sagt, at det, at vi var forpligtet til at købe i bestemte Lande, bevirkede en Prisstigning, og naar den højtærede Minister omtalte det saa udførligt, maa det vel være, fordi han tillægger det en vis Betydning, ikke blot med Hensyn til Prisen paa enkelte Varer, men med Hensyn til Paavirkningen af hele vort Prisniveau herhjemme. Herom vil jeg sige, at jeg husker ikke rettere, end at den højtærede Handelsminister overværede det Samraad, vi havde med Udenrigsministeren, hvor Udenrigsministeren sagde, at vel kunde der være enkelte Smaaposter, men stort set maatte man sige, at vor Handelspolitik ikke havde medført en mærkbar Prisstigning paa det danske Marked, og han tilføjede, at hvis det kunde paavises for visse Varers Vedkommende, saa var vore Handelsaftaler med Tyskland af en saadan Natur, at de var forpligtet til at nedsætte disse Priser. Derfor opfordrer jeg Handelsministeren til at paavise saadanne Prisstigninger, for hvis han virkelig kan paavise det over for Tyskland, kan vi ifølge Handelsaftalerne faa Nedsættelse. Og derfor siger jeg til Handelsministeren, at hvis han kan paavise, at der er foretaget en meget stærk Fordyrelse af Varer fra Tyskland — jeg tror, det var visse Jernvarer, det drejede sig om —, saa er det uforsvarlig Omgang med vore Handelsaftaler, hvis Ministeren ikke oplyser Tyskland om dette Forhold og faar

disse Priser sat ned. Saa har Ministeren forsømt sin Pligt ved ikke at oplyse det over for Tyskland. Det var mere befrugtende og langt mere nyttigt for vort Samfund, om Handelsministeren tog den Opgave op og undlod at fremsætte saadanne Paastande, som han ikke gør Spor for at bevise.

Den højtærede Handelsminister henviste saa til Embedsmændenes Udtalelser om Prisstigningen og deres Argumenter med Hensyn til, at den af os foreslaaede Ordning ikke kunde administreres. Dette foranlediger mig til at gøre endnu nogle Bemærkninger ud over dem, jeg gjorde ved første Behandling om dette Embedsmandsudvalg. Jeg mener, at Ministeren her groft misbruger Embedsmændene. Hvad Embedsmændene mener eller ikke mener, kan jeg ikke sige, men jeg mener, at naar de faar paalagt den Opgave, er de nødt til, hvad enten de er enige med Ministeren eller ej, at staa til Tjeneste for hans Politik og komme med de Forslag og de Bemærkninger til Forsvar for Systemet, som Handelsministeren ønsker — det er jo det, han kræver af alle. Man kan derfor ikke opfatte det, der her foreligger, som Embedsmændenes personlige Stilling til hele Systemet, aldeles ikke; de er jo nødt til at tjene Ministeren, saa naar han vil have et saadant Forslag ud, maa de komme med det.

Derfor siger jeg, det er et groft Misbrug af Embedsmændene at stille det frem, som om det er dem, vi angriber, at føre dem frem som Argumenter mod os, naar de dog paa embedsmæssig Vis tjener Ministeren og hans Standpunkt.

Jeg ønsker ikke at angribe Embedsmændene, jeg mener, at det, de har præsteret her, er et dygtigt Argument for en daarlig Sag, som Ministeren har villet forsvare, og det er de nødt til. Det er ikke dem, jeg angriber, det er Ministeren, og jeg vil paatale, at Ministeren holder Embedsmændene frem som dem, der siger det. Det er jo paalagt dem af Ministeren. Det ligger i hele Sagens Natur, at naar han henvender sig til Embedsmændene, er det hans Sag, de maa tage sig af, og ikke deres egen personlige. Derfor maa jeg sige: Maa vi ikke være fri for, at Ministeren dækker sig bag dem, det er ham og ham alene, der staa til Ansvar over for Rigsdagen.

Den højtærede Handelsminister sagde, at der ingen Uenighed var mellem ham og Udenrigsministeren. Jeg henviste til de paagældende Udtalelser i Rigsdagstidende, og jeg beder ærede Medlemmer læse dem og saa se, om de kan finde Overensstemmelse derimellem. Det er umuligt.